

Chờ Trong Một Đời

Contents

Chờ Trong Một Đời	1
1. Chương 1: Xem Mắt	1
2. Chương 2: Động Cơ Thân Cận Không Thuần Khiết	2
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt	4
4. Chương 4: Vận Mệnh Ràng Buộc	6
5. Chương 5: Ràng Buộc Trốn Không Thoát	8
6. Chương 6: Động Tâm	10
7. Chương 7: Ác Ma Bắt Đầu Hành Động	12
8. Chương 8: Hai Ba Thế Công Của Ác Ma	15
9. Chương 9: Nhân Sinh Luân Ngoài Ý Muốn	17
10. Chương 10: Ra Mắt Mẹ Vợ	19
11. Chương 11: Phiên Ngoại	22

Chờ Trong Một Đời

Giới thiệu

Editor: Quách DươngBeta: Diệp Hạo. Thể loại: Hiện đại, 1×1, phúc hắc suất khí công X ôn nhu bình phàm thụ, HE. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-trong-mot-doi>

1. Chương 1: Xem Mắt

Tiêu Phàm ngồi trong góc tối quán cà phê, không chớp mắt nhìn khắp nơi, chờ cơ hội có thể nhảy ra thân cận cô nương.

“Ai”

Không biết là lần thứ mấy thở dài rồi. Nếu không phải lão Phật gia ở nhà uy hiếp tối ngày, Tiêu Phàm còn lâu mới dành cả nửa ngày giả vờ chạy đi chạy lại xem mắt thế này!

Đúng vậy, trong mắt Tiêu Phàm, so với cái trò xem mắt này, công tác mới là trọng yếu. Nhưng mà với cái sự nghiệp 32 tuổi vẫn còn độc thân của con trai, đối với Tiêu mù mù mà nói xem mắt mới là đại sự!!

“Xin chào, xin hỏi có phải Tiêu Phàm không?”

Đập vào mắt Tiêu Phàm là một cô gái diện mạo tươi sáng, ăn mặc theo mốt mà vẫn giữ được vẻ nữ tính. Tiêu Phàm nghĩ thầm, “Hê, khẳng định thoát rồi”

“Xin chào, anh là Tiêu Phàm”

“Chào anh, cứ gọi em Tiểu Tiểu đi”

Nghe thế, Tiêu Phàm nghĩ, “người ta dù nữ tính cũng không muốn nói cho người biết tên đầy đủ, khẳng định là không muốn thâm tình thâm giao gì đó đâu”, nhất thời trong lòng nổi một trận mừng thầm.

“Di Tiêu vẫn thường xuyên nhắc về anh với em, nói anh là cái đồ hũ nút, hôm nay gặp căn bản lại thấy anh ngọc thụ lâm phong đó nha, cũng khá là tao nhã đi, hắc hắc”

“Đâu có đâu có, Tiểu Tiểu cô nương mới thực sự ôn nhu lại hào phóng”

Kỳ thật Tiểu Tiểu nói có điểm hơi khoa trương, Tiêu Phàm vóc dáng cũng chỉ cao một mét bảy mươi lăm, làn da có chút bạc nhược lại thêm gầy. Ngũ quan cũng khá được, công bằng mà nói, mắt một mí không lớn không nhỏ, mũi không tính là cao thẳng, còn có điểm giống củ tỏi bé bé. Lớn lên đáng yêu nhất là miệng, môi hơi mỏng còn có hơi phấn hồng, làm người ta vừa thấy liền có tâm tình “muốn ăn”.

Hai người bất tri bất giác tán gẫu thật lâu, thân thiết như bằng hữu lâu năm không liên hệ. Thời điểm trước khi đi, Tiểu Tiểu còn chủ động xin số điện thoại Tiêu Phàm làm Tiêu Phàm rất ngạc nhiên (xem ra đường xem mắt thực nhấp nhô) nhưng cũng nhanh chóng đưa cô số điện thoại.

Về tới tận cửa nhà, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ. Nếu để cho lão Phật gia nhà mình biết lần này xem mắt thuận lợi, còn để lại số điện thoại, kiểu gì cũng ngay tháng sau kéo đến nhà người ta đặt sính lễ. Tiêu Phàm vừa nghĩ, tay cũng thuận tiện mở cửa.

“Tiểu Phàm à, đã về rồi con. Thế nào rồi”

“Dạ? Cái gì ạ..... ” (người còn giả vờ)

“Xem mắt đó, vừa mắt Tiểu Tiểu đúng không. Con bé cũng không tồi đâu, lại nhiệt tình, còn xinh đẹp, nếu không phải năm nay con thăng chức mẹ cũng không dám không biết xấu hổ mà mở miệng cho hai đứa gặp mặt.....”

Từ lúc đấy đến năm phút sau vẫn đều là Tiểu Tiểu thật là tốt, còn Tiêu Phàm nhà mình thì bình thường như thế... Tiêu Phàm cũng đã sớm thành thói quen, vào lỗ tai bên này liền trôi tuột qua bên kia.

“Rốt cuộc là thế nào rồi, nói mau ra, không mẹ đập chết mày”

“A? À! Chỉ là, cái kia..... Con thấy cô ấy cũng không quá nguyện ý. Cũng có trao đổi phương thức liên hệ một chút, nhưng cũng hơi miễn cưỡng.”

Tiểu Tiểu cô nương, là Tiêu mỗ không đúng, nói dối cũng là vì sợ người gả cho ta cũng không có chịu nổi mẫu thân đại nhân đâu. Tiêu Phàm theo bản năng biện hộ.....

“Ai, đứa nhỏ này tuy là hồi còn bé chứng mất con, nhưng giờ cũng không có nhấn tâm lập tức cự tuyệt a. Ai, con đẩy nỗ lực lên cố gắng lên, hảo hảo mà tranh thủ tranh thủ... Cách cách cách cách cách cách” (tiếng cười của Tiêu mục mục)

.....

Tiêu Phàm một bên để ý TV, một bên đáp lời “Vâng, vâng con biết”, trong lòng lại tính toán, như thế nào phải cùng Tiểu Tiểu phân rõ giới hạn ra a.

() mũi củ tỏi:

2. Chương 2: Động Cơ Thân Cận Không Thuần Khiết

Tiểu Tiểu bên này.....

“Ca, là em, anh ở nhà không”

“Cửa không khóa, vào đi”

Nhanh chóng mở cửa, Tiểu Tiểu liền thấy ông ca đẹp trai như người mẫu – Phiên Triết. Vóc dáng cao lớn, ngũ quan tuấn lãng. Làn da tuy trắng nhưng cũng không thể hiện sự nhu nhược. Cả người tản ra một loại khí khái dương mới lại cực kỳ phù hợp với vẻ đẹp (hơi bị khoa trương cùng tục khí, mọi người cứ thông qua

đi, tóm lại rất tuần tú). Chính mình nhìn nhiều năm như vậy cũng không thấy đủ, đang định bỏ nhào vào ôm, ai ngờ...

“Nếu mày dám lại nhảy vào ôm anh, anh ném mày ra ngoài ngay tin không...”

Đúng vậy, đây là khuyết điểm lớn nhất của đại ca nhà Tiểu Tiểu.. Cực kì miễn cảm với nữ nhân.

Cho nên, kế tiếp, đoán đúng rồi đó, Phiên Triết là gay.

“Đại ca à, em là em gái yêu quý của anh đấy.. Sao lại thế chứ. Thôi quên đi, nói chính sự. Hôm nay em đi xem mắt”

“Thì sao. Gặp được bạch mã vương tử của mày à?”

“Không phải, khẩu vị em đâu có thế. Nhưng là nhá, em nói với anh này, em cảm thấy được hấp thích hợp với anh aiii...”

Nghe đến đây, Phiên Triết đã muốn không nhận được trọn trắng mắt. Ông trời ném hấn một đứa em gái hủ nữ từ trong ra ngoài, đã muốn hết chỗ nói rồi. Mỗi lần đều là, đi xem mắt mười lần thì năm lần đều nói, đối tượng xem mắt của em với anh rất xứng đôi, cứ như không nhận thức được mình mới là đứa đi xem mắt, vẫn cho là đây là giúp đại ca xem mắt.

Cho dù thế, Phiên Triết cũng rất phối hợp đáp lời “Ồ rồi, thế thích hợp với anh như thế nào?”

“Hấn gọi Tiểu Phàm, hấn còn có thể phát triển thêm. Khi cười ánh mắt loàn loàn, rất khả ái nha. Tính cách ôn nhu không lạnh không nóng, em nói cái gì, hấn đều nói, “đúng đúng đúng, hảo hảo hảo”. Ha ha ha. Tóm lại là, tiểu bạch đáng yêu này rất rất xứng đôi với anh đó”

“Tiểu Tiểu, mày lại xem đam mê đến loạn đầu đúng không. Mày biết mà, anh mày ghét nhất mấy đứa ngu ngốc, hơn nữa lớn lên lại không xinh đẹp. Cái gì mà tiểu bạch thụ hay suất khí công gì đó, chỉ có trong tiểu thuyết thôi. Cuộc sống này thực chất chính là vật hợp theo loài, hiểu không? Hơn nữa người ta là người bình thường, anh mày cũng chỉ cần ngoắc ngoắc vài cái là có một đồng người dù tâm đào phé nhưng rất tốt với anh, còn cần em lo lắng sao?”

“Chính là ca, anh tới bây giờ cũng không chịu ra ngoài tìm bạn, tuy em rất đồng ý anh không quen biết vớ vẩn... Nhưng là anh giờ ba mươi lăm tuổi rồi đó, lại ngay cả đối tượng cũng không có đi tìm, em biết anh muốn giữ mình trong sạch, muốn tìm người thật sự cùng qua cả đời. Nhưng mà anh không tịch mịch sao? Còn có.....”

“Được rồi được rồi, Tiểu Tiểu, anh mệt. Em về đi, anh... muốn yên lặng một mình một chút”

.....

Đem Tiểu Tiểu đuổi đi xong, Phiên Triết nằm ở trên giường thở phào một cái.

Đúng vậy, mình chính là một gay muốn giữ mình trong sạch, tuy nghe thực Bụi hài, bắt quá là sự thật! Hơn hai mươi tuổi cùng vị hôn thê đính hôn xong, càng ngày càng cảm thấy mình thực quá không bình thường, liền đem việc này trong lòng xem xét kĩ lại, mới biết được bí mật kinh thiên động địa này. Mình là gay.

Bình tĩnh cùng vị hôn thê chia tay, kỳ quái chính là cô ấy so với hấn còn bình tĩnh hơn. Có lẽ, cô đã sớm phát hiện hấn với nữ nhân không được.

Xác nhận mình là gay, Phiên Triết ngược lại khá thản nhiên. Chỉ là từ đó lúc gặp nữ nhân, lại ngay cả đụng cũng không muốn chạm. Ngay cả muội muội thân thiết cũng không là ngoại lệ. Kỳ thật cũng quá “gay” đi, cũng có ý nghĩ thử cùng nam nhân kết giao. Nhưng là, tại cái nơi ngập toàn dục vọng, Phiên Triết lại cảm thấy chán ghét đến cả bản thân mình. Hấn bộ dáng suất, cũng lại có khí chất, là kim cương vương lão ngũ () điển hình, ở quầy bar ngồi xuống. Cũng có người lớn mật trực tiếp ngồi lên đùi hấn. Hấn nhìn qua, đầu mày chau lại, lạnh lùng nói một câu: “Cút”. Người khác từ đó cũng không dám tiến lên.

Sau này, tại cái vòng luẩn quẩn này quen được mấy bằng hữu, cũng có người có ý đồ giới thiệu hấn vài người, không vừa ý lắm, có điều cũng là người bộ dáng tương đối sạch sẽ. Đáng tiếc chính là, mặc kệ là người xinh đẹp hay ngây thơ, Phiên Triết phản ứng đầu tiên, chính là nhú, làm bằng hữu cũng xấu hổ không thôi, còn hoài nghi Phiên Triết không phải là gay.

Phiền Triết trời sinh tính lãnh đạm, bình thường sinh lý của chính mình cũng ít giải quyết, càng lười tìm người giải quyết. Tịch tịch hay không ư? Tịch tịch, nhưng là chấp nhận rằng ở cái vòng luẩn quẩn này, hầu hết cũng cơ hồ không nảy sinh tình cảm với ai, hẳn liền phong tỏa nội tâm chính mình, làm một người cô đơn đã nhiều năm.

()

Kim cương vương lão ngũ

(Theo Mộc Lan)

: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố giấu ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Túm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt

Hôm nay buổi tối, Tiểu Tiểu gọi điện mời Tiêu Phàm đi ăn cơm. Tiêu Phàm đáp ứng, muốn thừa dịp có cơ hội này cùng Tiểu Tiểu nói rõ ràng. Bản thân mình không thể mang đến cho nàng hạnh phúc, nàng thích hợp với người tốt hơn.

Phiền Triết nhìn đồng hồ, cũng đã tám giờ rồi. Nhà đầu Tiểu Tiểu kia cũng không biết là làm sao. Hẹn cùng nhau ăn cơm chiều, nói có chuyện trọng yếu muốn thương lượng, trên chờ trái chờ lại vẫn không thấy người đâu.

“Uy, ca. Em Tiểu Tiểu đây. Anh đến chỗ ăn chưa?”

“Anh đợi mày hai mươi phút rồi, thế rốt cuộc có tới không?”

Tiểu Tiểu vừa nghe khẩu khí không kiên nhẫn của ông anh, trong lòng có chút bị dọa. Không biết nếu hẳn biết là mình cố ý phóng hấn bỏ câu, muốn cho hẳn đi gặp Tiêu Phàm đã từng kể..... Quên đi, bằng bất cứ giá nào!!!

“Ca, kỳ thật em muốn tạo cơ hội cho anh đi gặp Tiêu Phàm. Em cũng đã hẹn hẳn ở nhà hàng này ăn. Em không muốn anh vẫn thế mãi, cả đời cô đơn một mình. Con người Tiêu Phàm thực sự rất không tồi, anh thử nói chuyện xem. Cho dù sau có là bằng hữu bình thường anh cũng sẽ cảm thấy người này thực sự đáng giá kết giao.”

“Mày không cần nói, anh sẽ không đi gặp Tiêu Phàm gì đó đâu”

“Nhưng mà, hẳn vừa mới gọi em em nói đã tới rồi. Em hiện tại cũng không thể phân thân, tóm lại gặp hay không tùy anh, không lấy chồng thì nói với cả nhà một tiếng có lỗi, đừng có làm cho người ta chờ nửa ngày. Cứ như thế, chào.”

Ai, mọi người duy nhất này của hẳn, thật đúng là...

Tuy rằng thật sự không kiên nhẫn, nhưng là nghĩ đến mọi người như thế quan tâm mình, ít nhiều có chút cảm động. Quên đi, trước đem cái con mọt sách kia đuổi đi đã. (uy, người chưa từng gặp qua sao đã biết người ta là con mọt sách)

Từ từ, không có số điện thoại người này, cũng không thể từng bước từng bước hỏi đến hỏi đi, cũng lười cùng Tiểu Tiểu gọi điện thoại. Tiểu Tiểu nói, người này thực đặc biệt, vậy thì cũng thử xem.

Phiền Triết đến nhà hàng, nhìn quanh nửa vòng liền phát hiện Tiêu Phàm.

Hắn ngồi ở tận cùng góc bên trong, cả người tản ra bình tĩnh cùng hơi thở ấm áp. Dù chỉ một người, cũng không có vẻ cô đơn. Kỳ thật đợi một người lâu thế mà cũng không có vẻ lo lắng. Phiền Triết biểu tình lạnh nhạt thưởng thức người kia.

“Phốc, thật đúng là đặc biệt nha”

Phiền Triết không có nghĩ nhiều, thẳng theo đường kính tiến đến.

“Xin chào, xin hỏi có phải là Tiêu Phàm tiên sinh không?”

“Ai? Nga, xin chào tôi là Tiêu Phàm, xin hỏi anh là...”

“Tôi là Phiền Triết, là anh của nha đầu kia”

“Nga, hóa ra là anh trai Tiểu Tiểu tỷ, xin chào”

“Tiểu Tiểu tỷ? Nha đầu kia không nói cậu tên đầy đủ nó đúng không? Ha ha, cậu chẳng lẽ không hỏi qua sao. Con bé kia a, không có thói quen nói cho người khác tên đầy đủ. Nó bảo phiền lắm. Cậu cũng gọi nó Tiểu Tiểu là được rồi, không cần khách khí như vậy”

Phiền Triết vốn là tính toán nói một hai câu đem Tiêu Phàm đuổi đi, chính là nhìn rồi lại thấy không vội không vội. Bộ dáng ngơ ngác ngây ngô này a, nghĩ đến lại cảm thấy có chút buồn cười, liền muốn lưu lại một chút.

“Cái kia, Tiểu Tiểu nó có việc đột xuất, không thể tới, nhờ tôi chuyển lời cho cậu. Thực có lỗi.”

“Nga, không sao đâu. Kỳ thật có việc thì cô ấy gọi điện thoại là được rồi, còn phiền toái anh tự mình đi một chuyến.”

“Con bé này a, là bị tôi làm hư mất rồi (Tiểu Tiểu: mới không có sủng ta đâu) theo tôi từ sau khi thành niên. Cha mẹ lấy cớ du lịch quanh thế giới thường xuyên không ở trong nước, đem cả công ty lẫn em gái mười tuổi đều giao cho tôi. Thật sự là.. May mắn Tiểu Tiểu con bé bây giờ biết điều hơn lúc nhỏ nhiều, nếu không, tôi thực sự là không có cách nào dạy dỗ”

“Tiểu Tiểu có anh là ca ca là phúc khí của nàng a.”

“Cũng đúng, nhưng đừng nói nhiều thế, cậu chờ lâu lắm đi. Chúng ta gọi món ăn trước đã”

“Cái kia Phiền tiên sinh, kỳ thật tôi có chút, tôi nghĩ định nói trực tiếp với Tiểu Tiểu, nhưng là anh đã đến đây, tôi thấy nói với anh cũng tốt, nếu không đối mặt Tiểu Tiểu thì không biết mở miệng thế nào.”

Nghe thế, Phiền Triết khiêu mi, này chẳng lẽ... Tiểu Tiểu sẽ không bị đá() đi. Đây là xưa nay chưa từng có nha.... Nếu Tiểu Tiểu biết, con người ôn nhu trong miệng nàng đang tính toán quăng nàng đi thì không biết có biểu tình gì. Đáp lại ý niệm muốn xem kịch vui trong đầu, Phiền Triết chờ Tiêu Phàm nói tiếp.

“Kỳ thật nhà của tôi hoàn cảnh cũng không phải tốt lắm. Ba mẹ đều là công nhân đã về hưu bình thường, tôi cũng chỉ là viên chức trong một công ty nhỏ. Tuy rằng năm nay được thăng chức lên làm phó chủ nhiệm của Tiểu Tiểu, nhưng là tôi cảm thấy với điều kiện của Tiểu Tiểu còn có thể tìm được người tốt hơn. Chúng ta cũng không phải là người cùng thế giới, không muốn làm cho cô ấy lãng phí thời gian. Như vậy đối với mọi người đều tốt. Nhờ anh trở về chuyển lời cho Tiểu Tiểu, thực sự rất xin lỗi. Tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Không đợi Phiền Triết phản ứng, Tiêu Phàm liền chạy trốn. Hắn sợ, nếu mình không đi, cái con người Phiền Triết sủng muội muội kia lập tức sẽ tặng mình một quyền vào mặt (ai u, Tiểu Phàm a, Tiểu Triết Triết không phải người bạo lực như vậy đâu a)

Dù sao thì, bị một người bình thường còn thích tự cho là đúng cự tuyệt muội muội yêu quý nhà mình, đây thực là một sự tình làm người khác tức giận đó nha.

Không nghĩ người này hiểu nhầm mình, vẫn là nên sớm nói rõ ràng một chút vẫn tốt hơn. Mình a, chỉ cần một người bình thường ngồi bởi mình bình thường một tiếng là tốt rồi. Tình yêu..... chính mình không bao giờ muốn... đừng đến nữa...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhìn đến có người điểm danh, đây là cổ vũ ta a. Ta sẽ mỗi ngày kiên trì viết văn. Sẽ không khi không làm gì ai đâu a. Cho dù không ai xem, ta cũng muốn kiên trì kết thúc.

4. Chương 4: Vận Mệnh Ràng Buộc

Nhìn nhìn di động, đã khoảng hai giờ sáng rồi. Phiên Triết nằm trên giường, lăn qua lộn lại không thể ngủ nổi. Trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh Tiêu Phàm tuy biểu hiện như bình thường, nhưng lại có phần kinh sợ trong lời nói. Còn có cái lúc chạy trốn chết, ánh mắt lại có chút ẩn nhẫn. Tuy sớm có đoán trước kết cục là thế này, nhưng hẳn nghĩ Tiêu Phàm có lẽ sẽ chuyển đổi mà kết thúc, không nghĩ đến hẳn trực tiếp như vậy, cũng không để mình có cơ hội nói câu nào. Nam nhân này nhìn như ôn nhu, thật ra nội tâm lại rất trấn tĩnh lạnh nhạt, với mọi người dù cố ý hay không vẫn duy trì khoảng cách. Nghĩ vậy, rốt cục nhìn không được mà gọi cho Tiểu Tiểu.

” Ê, Tiểu Tiểu. Đã ngủ chưa?”

“Anh trai yêu quý của em à, giờ là hai giờ sáng đó!! Giờ ngủ tu dưỡng sắc đẹp của em đó!!! Đại nhân ngài có chuyện gì cũng không nên giờ này mà phá rối nha!”

” Hôm nay, anh đến gặp Tiêu Phàm”

“Em biết a, em an bài hai người gặp em còn không biết sao! Chẳng lẽ anh hứng thú với hắn!!!” Nghĩ đến lời mình nói có vẻ khả thi, Tiểu Tiểu nháy mắt tinh thần tỉnh táo hẳn.

“Ha hả, không phải đâu. Đây tiểu tử kia, hẳn hôm nay nói với anh không cần mày đó. Nghĩ vì sao không em? Hẳn lại còn nói cái gì không xứng với mày, mày đáng giá cùng người tốt hơn đường hoàng hơn ít nói hơn. Anh mày chưa nói được cái gì hẳn liền đã chạy vào mất rồi. (Tiêu Phàm:anh nghĩ tôi là hỏa tiễn đấy à, còn vèo vèo nữa chứ)

“Ai, em kỳ thật cũng đã sớm nghĩ đến rồi. Cái lúc xem mắt ý, hẳn tuy rằng ánh mắt nhìn em, nhưng không đủ chuyên tâm. Thật trống rỗng nha. Hơn nữa, toàn là em chủ yếu nói chuyện, mãi mới lấy được số điện thoại hẳn. Cho nên mới nói, em nghi ngờ hẳn ẩn tính gay mới kính dăng cho anh.”

.....

Ngắt điện thoại, Phiên Triết trong đầu hiện lên vài chữ.”Ẩn tính gay”.

Có thể không? Nói cách khác Tiêu Phàm cũng có thể là đồng loại của mình, thậm chí một ngày nào đấy còn có thể bầu bạn với mình?

Lắc đầu cho bản thân thanh tỉnh, Phiên Triết suy nghĩ gì thế? Đến đồng loại mình còn không chắc được cái gì là tình yêu, còn muốn cùng một thẳng nam phát triển? Tự giấu cười cười, quên đi! Về sau đại khái cũng sẽ không gặp mặt, với Tiêu Phàm... hẳn là dù có gặp cũng là không liên quan.

.....

Dù chỉ là một cái áo sơ mi trắng bình thường cùng quần âu phục, dáng người cũng không quá cao lớn vẫn có thể làm cho Phiên Triết liếc mắt cái liền nhận ra, nam nhân ở chỗ trạm chờ xe buýt kia chính là Tiêu Phàm. Ha hả cười nhẹ tự giấu, thật đúng là duyên phận nha.

Càng không thể lý giải chính là, mình cứ nhiên lại ma xui quỷ khiến thế nào lại lái xe theo xe buýt mà Tiêu Phàm lên. Ở trạm xuống xe sau, Tiêu Phàm lại xuống xe rồi đi tiếp, mà Phiên Triết cũng giống như làm kẻ trộm, lén lút đi theo đằng sau.

.... Người này không phải nên đang làm việc sao, đi thôi mà cũng lác lư cái gì? Chẳng lẽ lại là đi xem mắt tiếp? Nghĩ vậy, Phiên Triết tự nhiên có vài điểm oán giận.

Thật ra Tiêu Phàm đang trong giờ làm, hiện tại đang đi để hoàn thành nhiệm vụ tổng giám đốc giao cho.

Dừng lại ở một ký túc xá...

“Tiêu Phàm”

“Ai? Phiên Triết tiên sinh, sao anh lại ở đây?”

“Tôi..... Tôi..... Shopping. Ở mà cậu không phải đang làm việc sao, sao lại tới đây?”

“Tôi? À, đang đi làm thôi, tôi phải qua đòi một ít sổ sách.”

“Nga, đòi sổ sách a... Cái... Cái gì!!! Đòi sổ sách? Cậu, cậu á? Cậu đòi bao tiền sổ sách, đến một mình không sợ người ta đập ra ngoài à?”

“Ừ, số tiền cũng không nhiều lắm, tôi tự đi được mà. Lão bản nhà này cũng không tồi lắm đâu. Nhất định là gần đây gặp khó khăn nên mới chậm chạp không trả tiền.”

“Ngạch, vẫn là để tôi đi cùng cậu đi, vạn nhất bị người ta đánh.....”

Tiêu Phàm cười cười, cũng không cự tuyệt. Không nghĩ tới Phiên Triết bộ dáng suất như thế lại là người có thể sốt sắng lo cho người khác. (chỉ với người thôi, thỏ con à)

.....

Phiên Triết đi theo Tiêu Phàm đến ký túc xá, bí thư vừa thấy Tiêu Phàm đã nói: lão bản đi công tác, vài ngày nữa hẵng đến.

Người sáng suốt nhìn là biết, đây là từ chối không gặp. Phiên Triết lúc ấy nhớ kỹ tên công ty này, nhìn xem lão bản này làm cái gì, rồi sau đó thay Tiêu Phàm đến đòi bằng được sổ sách. Phiên Triết cũng không phát hiện, mình trước giờ vốn lạnh lùng mà hôm nay cư nhiên lại muốn vì Tiêu Phàm bênh vực kẻ yếu.

Tiêu Phàm nghe nói lão bản không ở, hiểu rõ cười cười, cũng không có đi mà được bí thư mời ngồi ở sofa ngoài phòng khách, nói: “Chị Vương, em với bằng hữu đi đường có chút mệt mỏi, ngồi đây nghỉ ngơi chút có được không? Nhờ chị cho em hai chén cà phê nhé!”

Bí thư cũng gặp trường hợp này nhiều rồi, có chút bất đắc dĩ, phải đi lấy cà phê.

Nhưng Phiên Triết vốn luôn bình tĩnh bây giờ lại ngồi không yên,

“Tiêu Phàm, tôi có hơi thất lễ, nhưng cậu có chờ ở đây thì lão bản cũng không ra đâu.”

Tiêu Phàm không nói gì, chỉ híp mắt nhìn Phiên Triết cười cười.

Phiên Triết thấy Tiêu Phàm nhìn mình cười trấn an, đột nhiên cảm thấy trái tim không thể khống chế mà thành thịch nhảy dựng, mắt tự nhiên khụp một tiếng, vội vội quay đi không nhìn hắn.

Cứ như thế hai người ở phòng khách, uống cà phê, nói chuyện phiếm...

Nhìn nhìn đồng hồ, đã gần hai tiếng rồi, Phiên Triết có chút buồn bực Tiêu Phàm quá tin tưởng người khác rồi. Hắn không phải muốn ngồi đây nhàn hạ nên mới không muốn đi đâu chứ.....

“Cạch”

“A, lão..... Lão bản.... Thực xin lỗi” Thư kí cúi đầu hổ thẹn.

Hóa ra là đại lão bản cuối cùng cũng xuất hiện.

“Tiêu Phàm, biệt lai vô dạng nha.”

“Triệu lão bản, đã lâu không gặp.”

“Ai, ta còn tưởng cậu là người nhả nhặn nên sẽ không có biện pháp, ai ngờ... Cậu cũng biết mà, ta vốn không bao giờ lỗ tiền hàng, chỉ là... Gần đây công ty quả thật có chút khẩn trương...”

“Tôi biết mà, Triệu lão bản. Cho nên đâu có xông vào đâu nha”

“Ha ha, cậu nha, lần đầu tiên đến đòi sổ sách cũng có xông vào đâu, ngồi bên ngoài đây đưa mãi không chịu về nha. Cậu người này, mềm cứng đều không ăn, ôn hòa gì cũng mặc. Ta đúng là chịu cậu rồi. Ai, được

rồi, ta trước hết nghĩ biện pháp đã, về bảo Vương quản lý là, ngày mai ta sẽ trả trước 50% tiền hàng, còn lại thì cho ta vài ngày. Cậu biết ta mà, ta nói được làm được.”

“Tốt quá, Triệu lão bản tôi cũng không lưu lại nữa, ngài cũng đang vội đúng không, còn nữa, chị Vương, cảm ơn cả phê của chị. Tái kiến”

Thăng đến khi ra khỏi ký túc xá, Phiền Triết vẫn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì vừa xảy ra.....

“Cái kia... Tiêu Phàm....., như thế là giải quyết xong rồi à?”

“Đúng thế. Tôi nói mà, con người Triệu lão bản không tồi đâu. Tốt rồi, tôi phải về công ty, cảm ơn anh đã giúp.”

Nói xong, Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại, tiêu sái mà đi. (ăn cháo đá bát:v đến xấu hổ)

Mà soái ca kiêm phiên toái đại nhân của chúng ta không thể tin vào mắt mình, mình đây đang bị đối xử như đôi dưa dùng một lần đúng không, Tiêu Phàm dùng xong xoay người bước đi vứt mình tại chỗ... (là tự người dâng lên cho hắn đối xử thế mà)

Trở lại trong xe, Phiền Triết dùng sức xoa huyết Thái Dương. Hôm nay mình làm sao không biết, từ đêm qua đã bắt đầu không bình thường... Có phần để ý đến Tiêu Phàm... Hắn là thằng nam đấy, rất khác với mình đó. Hơn nữa hắn lớn lên còn cũng đâu có khác người, ngoài tươi cười thực ảm ảm ra thì còn tính tình rất tốt..... Đình đình đình..... Mình nhất định là bị con bé Tiểu Tiểu làm cho loạn óc. Thanh tỉnh một chút..... Có lẽ, nên chủ động đi tìm bạn....

5. Chương 5: Ràng Buộc Trốn Không Thoát

Đã gần đến mười hai giờ đêm, tại đây, tại cái thành thị đầy phồn hoa này, cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu.....

Phiền Triết lái xe đến trung tâm thành phố, hai hôm trước bạn tốt gọi điện, nói mới mở một gay bar, rất bề bộn. Rất nhiều gay đã kết hôn (là gay nhưng kết hôn với nữ nhân) đều đi vào đó, như một nơi tiêu khiển, rời xa hơi thở thối nát bên ngoài. Có lẽ, mình ở nơi đây cũng có thể tìm được một người bầu bạn cũng không tồi.

Phiền Triết tiến vào quán bar, liền hấp dẫn tầm mắt của rất nhiều người. Ngũ quan tuấn lãng, dáng người cao gầy. Hai chân thon dài được một quần âu phục khá đơn giản bao bọc, trên người dù chỉ có một áo sơ mi đen cũng đơn giản, nhưng mặc trên người hắn lại tạo thành một loại khí chất vương giả. (thật sự là không quá khoa trương đúng không, cầu bỏ qua)

Phiền Triết thấy nhiều người như vậy chú ý đến mình, nhướng mày, cảm giác này thực không tốt. Cũng may mọi người cũng chỉ ngưỡng mộ nhìn nhìn, cũng không có ai làm hành động gì khác người. So với mấy quán bar trước kia Phiền Triết đi không giống nhau, nếu bình thường đã sớm có mấy người lại bám dính lấy hắn rồi.

Gọi chén rượu ở quầy bar, một bên chậm rãi thưởng thức, một bên chậm rãi nhìn quanh bốn phía. Nơi này trang hoàng khiêm tốn mà vẫn tạo cảm giác xa hoa, trên đài là một cậu trai không biết tên đang thấp giọng hát. Không khí thật đúng không rồi. Người thành công kết đôi xong cũng chỉ ở góc, nhỏ giọng trao đổi, người không biết cũng sẽ không biết nơi này toàn gay. Nơi này thuần một sắc nam nhân, đương nhiên cũng có một ít người nhìn chằm chằm Phiền Triết, nhưng cũng không ai dám tiến lên.

“Nữ nhân đâu, lão tử muốn nữ nhân. Tại sao đến một nữ nhân cũng không có!!!”

Mọi người đều ghé mắt.

Ở một góc quán bar, một người đàn ông khoảng tuổi quá năm mươi, bụng bia to đùng, cầm chén rượu vừa uống vừa quát.

“A, thật ngu xuẩn”

Phiền Triết lắc đầu, tiếp tục uống rượu.

“Tiêu Phàm, gọi cho quản lý của các người ngay. Đây là quán bar quái gì mà toàn bọn đực rựa!!!”

Phiền Triết nghe cái tên liền sững sốt. Tiêu Phàm!!! Thật đúng là âm hồn không tan nha.

“Vương tổng, ngài uống nhiều rồi. Tôi đưa ngài về khách sạn nhé.”

“Lão tử muốn nữ nhân, khốn nạn, ký hợp đồng xong với các người các người liền mặc người? Còn gọi đồ ngu ngốc như người đến! Còn có, quán bar quái gì kia! Ngay cả nữ nhân cũng không có!!!”

“Tiên sinh, ngài khỏe. Tôi là quản lý quán bar này, muốn nói chuyện với ngài một chút. Đây là gay bar, không phải quán bar bình thường. Nếu ngài muốn rời đi, thỉnh tự nhiên.” Nói xong, quản lý quán bar lạnh lùng nhìn ông ta như nhìn cục đất. Có một ông chú to lớn đứng sẵn, tựa hồ như có người lại nháo loạn liền đá ngay ra ngoài.

“Cái gì mà bar đồng tính luyến ái. Đáng chết. Thực ghê tởm.”

“Ai, Vương tổng, để ta đưa ngài về, từ từ đợi ra...”

“Thực xin lỗi tiên sinh, mời ngài cốc này rồi tính toán sổ sách một chút, có vài chén bị vỡ”

Chờ Tiêu Phàm tính toán đi ra, tính toán phải làm sao với cục đất kia.. Lại không thấy người đâu, có lẽ tự đánh xe về rồi. Tiêu Phàm đau đầu không thôi, hôm nay cũng uống không ít rượu.

Đột nhiên có một luồng gió thổi đến, Tiêu Phàm cảm giác được một trận choáng váng. Vẫn là nên ở lại ven đường chờ tỉnh rượu đi. Phiền Triết từ đầu đến cuối đều ở quán bar đứng xem, cũng không tiến lên chào hỏi Tiêu Phàm. Dù sao cũng đã không định cùng hắn lui tới, còn nữa... Xem mấy người đẩy như thế, có vẻ như là đến nhầm quán bar. Nếu hắn biết mình là gay, chỉ sợ về sau hắn khinh bỉ mà tránh xa đi. Về sau? Ha ha, làm gì có về sau.....

Phiền Triết đứng dậy rời quán bar đã là lúc rạng sáng. Vừa ra khỏi cửa liền thấy Tiêu Phàm đang dựa vào thùng rác ngủ, bên cạnh còn có bãi nôn...

Người này gan cũng quá lớn rồi, đây là gay bar đó. Vạn nhất có người đem cái tên này xách đi.....

Bất quá nhìn nhìn Tiêu Phàm kia ngũ quan bình thường, Phiền Triết lần nữa lại đánh mất quyền tự chủ.

“Tĩnh tĩnh, Tiêu Phàm. Uy...”

Tiêu Phàm là bị Phiền Triết làm tỉnh giấc, vì không biết đây là đâu, liền nheo mắt nhìn mới thấy rõ ràng người trước mắt.

Phiền Triết nhìn Tiêu Phàm kia không chút phòng bị, ánh mắt còn hơi nheo lại, tim tự nhiên ại đập có chút không quy luật...

“Đứng lên đi. Nhà cậu ở đâu. Tôi đưa cậu về nhà.”

“Ngạch...” Tiêu Phàm rốt cục nhận ra đây là Phiền Triết..... Ai, mình vốn là nghĩ gió thổi thổi vài cái sẽ tỉnh rượu, ai ngờ lại ới ra... Quả nhiên già rồi, thân thể cũng không tốt lắm. (bố nhà anh chưa trúng gió lần quay ra hết truyện là may)

“Phiền tiên sinh, là anh à, tôi không sao, tôi có lái xe đến”

“Cậu còn thế nữa, say thế rồi lái xe sao được. Đừng nói nhiều, xe cậu cứ để ở bãi đỗ đi, lát nữa tôi phái người tới lấy, giờ để tôi đưa cậu về nhà.”

Tiêu Phàm hiện tại khó chịu đến lợi hại. Ngẫm lại rồi cũng không từ chối nữa. Nói địa chỉ, để Phiền Triết đưa mình về.

“Phiền tiên sinh, sao anh lại trùng hợp đi ngang qua đây thế.” Vốn là mong Tiêu Phàm không còn lòng dạ nào hỏi, cuối cùng lại làm cho tâm Phiền Triết một chút trầm xuống.

“Tôi không phải đi ngang qua, vừa ở đây về. Tôi là gay.” Nói xong, Phiền Triết sâu sắc nhìn thoáng qua Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe xong cũng chỉ bình thản “Ừ” một tiếng.

Giống như được nghe nói: Hôm nay thời tiết không tồi cũng không tồi giống hôm qua, cũng sẽ chỉ thấy thế, không có mặt nào khác.

Độc đường đi hai người cũng không nói chuyện gì nhiều.

Đưa xong Tiêu Phàm về, Phiên Triết cũng về nhà. Nhìn danh thiếp Tiêu Phàm đưa ở trong tay... Lấy tay vuốt ve cái tên, lại nhớ đến Tiêu Phàm lúc nheo mắt cố nhìn xem mình là ai....

“Thình thịch... thình thịch..”

Lấy tay dùng sức che lại trái tim, nhưng không có cách nào khiến nó đập chậm lại một chút. Mình làm sao thể không biết, hay là tại uống rượu..... Xem ra vẫn nên tốt nhất nghỉ ngơi cho tốt.

...

Thật ra Tiêu Phàm cũng chẳng có thành kiến gì với gay. Nam nhân yêu nam nhân, nam nhân ái nữ nhân, cũng giống nhau mà thôi. Giới tính cũng không phải thứ trọng yếu.. Quan trọng là..., hai người yêu nhau có thể gần nhau cả đời.

Nhu nhu đầu, Tiêu Phàm lại không hề buồn ngủ.

Lấy từ ngăn kéo đầu giường ra một cái hộp được đóng gói tinh xảo. Mở ra, nhìn thấy chiếc nhẫn bên trong, lại nhớ tới ba năm trước đây.....

Thật ra mà nói, đây cũng chỉ là một câu chuyện xưa tầm phào. Bạn gái thời đại học của Tiêu Phàm, hai người mến nhau bảy năm, bởi vì công tác nên quan hệ bình thường chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Sinh nhật nàng ngày đó, cầm nhẫn cầu hôn, định tặng nàng một cái kinh hồng. Chính là, người bạn gái đó nhìn Tiêu Phàm quỳ xuống, lấy ra nhẫn, Tiêu Phàm vĩnh viễn không quên khuôn mặt có kinh hồng () của nàng.

() Có kinh hồng: có kinh ngạc nhưng không hề vui mừng

Vì sao lại lộ ra cái biểu tình đấy? Cảm tình bọn họ trước giờ vẫn luôn rất tốt. Tiêu Phàm tuy không có tiền, nhưng bạn gái cũng là người hiểu chuyện, cũng sẽ không yêu cầu Tiêu Phàm mua vật quý trọng gì. Hắn đã nghĩ rằng, đây là người con gái mà hắn phải bảo hộ cả đời...

“Tiêu Phàm, thật xin lỗi. Kỳ thật, hai năm trước em cũng đã đính hôn... Em... Em đã nghĩ anh cùng em lâu như vậy, hẳn cũng phải phát hiện biến hóa của em. Em vốn nghĩ năm nay liền chia tay với anh, sau đó thì kết hôn. Em... em không có ý tứ khác, nhưng anh thực sự là người rất ấm áp, cùng với anh một chỗ thực sự rất hạnh phúc... Nhưng là, anh không cho em được cuộc sống em mong muốn, em cũng muốn ba mẹ có thể sống hạnh phúc. Thực xin lỗi, em.....”

“Em đi đi... Đừng nói nữa”

“Tiêu Phàm, em.... Thực xin lỗi”

Tiêu Phàm không trách nàng, thật sự không trách. Mỗi người đều theo đuổi hạnh phúc cùng quyền lợi của riêng mình. Chỉ là, chuyện này lại làm cho hắn mất đi tín nhiệm với người khác, cũng mất đi mong muốn cưới vợ.....

6. Chương 6: Động Tâm

Tiêu Phàm nhìn chìa khóa xe trong tay, tự hỏi.

Phiên Triết để người khác đem xe lại đây, vốn đang muốn gặp hắn tự mình cảm ơn. Xem ra có vẻ để ý vì tới hôm qua thẳng thắn với mình, vẫn là gặp mặt nói chuyện thì tốt hơn.

“Uy, Phiên tiên sinh, tôi là Tiêu Phàm. Buổi tối anh có rảnh không? Cùng ăn một bữa cơm nhé. 7 giờ tại khách sạn lần trước. Tôi chờ anh”

Phiên Triết ngây người nhìn chằm chằm màn hình di động vừa nhấp nháy. Tiêu Phàm gọi điện thoại hẹn mình ăn cơm. Trong lòng không biết vì sao có niềm mừng thầm... Không cự tuyệt nghĩa là mình có cơ hội,

liền vội vàng ngắt điện thoại. Hắn cũng không có vì mình là gay mà khinh bỉ hay xa lánh... có lẽ, có thể làm bằng hữu cũng không chừng.

Cơm chiều ăn so với tưởng tượng có khoái trá hơn chút. Lúc Tiêu Phàm tính tiền chuẩn bị rời đi thì...

“Tiêu Phàm... Là Tiêu Phàm đúng không?!!!”

Tiêu Phàm thấy người làm mình không thể yêu được nữa... Là nàng, ăn mặc hoa lệ, nhưng khuôn mặt trái ngược lại tiêu tụy, hít thở có chút không thông. Ngẩng đầu, mỉm cười

“Mạt Lị (), đã lâu không gặp”

() Mạt Lị: nghĩa là cây hoa nhài. Nhưng gọi con gái nhà người ta là cây hoa nhài không có được, nên mình đổi thành phiên âm của nó là Mạt Lị.

“Thật là anh, anh.... mấy năm nay anh rất tốt sao?”

“Anh... tốt lắm. Anh còn có việc. Đi trước.”

Nói xong liền kéo tay Phiền Triết, vội vàng rời đi.

Cứ nghĩ mình sẽ có thể thản nhiên, giống như bằng hữu lâu ngày không gặp, tùy tiện nói vài thứ. Nhưng là lại đau lòng đến nỗi hô hấp không nổi. Ha hả, quả nhiên, mình luyện nhiều thế vẫn là không đủ thành thực sao?

Phiền Triết thấy tiêu Phàm dùng sức nắm tay mình, nhớ tới nữ nhân kia, còn có phản ứng của hắn. Không biết vì sao, trong lòng trướng trướng ề ề ầm ầm không thôi.

Tiêu Phàm đi lâu rồi mới phát hiện mình đang cầm tay Phiền Triết.

“Ngạc, thực xin lỗi. Tôi thất lễ quá. Anh sao không nói tôi một tiếng ”

“Ha hả, nhìn cậu tâm tình không tốt, chúng ta hẳn cũng coi như là bằng hữu đi. Thi thoảng cho cậu phát tiết cũng chẳng vấn đề gì.” (haha “phát tiết”:v)

“Àn, tìm chỗ nào uống đi.”

Phiền Triết không nói gì, chỉ yên lặng theo sau Tiêu Phàm.

Nhìn ôn nhu như Tiêu Phàm, thực ra cũng có bá đạo, không để cho ai có lời nào phản bác được. Thật ra, cũng là sợ bị cự tuyệt đi.

Tới quán bar rồi, Tiêu Phàm cũng chỉ buồn đầu uống rượu. Phiền Triết cau mày, nhưng không ngăn cản.

Tiêu Phàm uống một ngụm rượu, ánh mắt mê man không trọng điểm, mặt cũng hồng hồng, môi có một lớp rượu hơi mỏng, càng thêm vẻ mê người, làm cho người ta mẩn.....

“Thình thịch... thình thịch...”

“Đáng chết” Phiền Triết dùng sức che trái tim, lại thất thường.

“Ồ? Phiền Triết anh đau đâu à”

Nghe Tiêu Phàm say rượu lan man, lại lần đầu tiên kêu tên mình... Trái tim đập càng lúc càng nhanh... Dùng sức thế nào cũng không khống chế được... Mình như vậy có lẽ... xong rồi....

“Tiêu Phàm, cậu... uống nhiều rồi. Để tôi đưa cậu về.”

Ngựa quen đường cũ đi về nhà Tiêu Phàm, nhìn người kia đang ngủ say bên cạnh. Phiền Triết ngoại trừ đã bắt đầu có thói quen tim đập loạn kia, còn có cảm giác không muốn hắn về.

Ha hả, mình sẽ không đơn giản thế mà ngã quỵ trước một thằng nam chứ...

Diện mạo bình thường, tính cách nhìn như ôn nhu lại làm cho người ta cân nhắc không rõ, khi nào thì bắt được mình cũng không biết, điều duy nhất có thể xác định chính là, Phiền Triết cứ thế đã rơi vào tay giặc.

Hoàn hảo là phát hiện không muộn, Tiêu Phàm cũng không phản cảm với gay, thế thì mình cứ “dẫn đường” người kia đến bên mình thôi.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng a!!!

Thế thì trước hết cứ thu “phí hướng dẫn du lịch” chắc cũng không quá phận đâu nhỉ.

Vỗ vỗ mặt Tiêu Phàm cũng không có phản ứng gì. Như vậy coi như cậu cam chịu đi nhá.

Phiền Triết nâng mặt Tiêu Phàm, xúc cảm dào dạt, tinh tế vuốt ve. Nháy mắt liền hiểu được câu “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

Có thể là vì ban nãy uống rượu, Tiêu Phàm ngủ cũng không quá thoải mái, tuy rằng hai mắt nhắm lại nhưng lông mi lại hơi rung lên. Lông mi rất dài, cũng rất... đẹp. Hai má hơi phồng hồng, môi như được phủ một lớp phấn mỏng, làm cho người ta nhìn mà âu yếm. Nhìn bộ dáng không hề phòng bị của Tiêu Phàm, Phiền Triết không kiềm chế được mà hôn lên đôi môi có tội câu dẫn kia...

Dùng đầu lưỡi tinh tế miêu tả môi Tiêu Phàm, lại dụ dỗ hân hê miệng ra, rồi nhanh chóng đem đầu lưỡi với đi vào, câu dẫn hân cùng chi cùng múa.

Phiền Triết cưỡng đoạt đôi môi đến không thể khống chế chính mình, hạ thân một trận khô nóng. Nhanh tay buông ra Tiêu Phàm.

“Hô, người này, thật đúng là có thể làm cho mình nháy mắt mất tự chủ mà”

Phiền Triết ôn nhu nhìn Tiêu Phàm... đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lên vị trí của trái tim.

Mi cứ nhảy nhảy đi, ta không ngăn cản đâu a. Mà cậu, Tiêu Phàm, cậu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu...

7. Chương 7: Ác Ma Bắt Đầu Hành Động

Đã lâu lắm rồi Tiêu Phàm không nếm thử cái mùi vị thống khổ khi say rượu, xem ra hôm nay phải nghỉ ngơi một ngày.

Đầu đầu đến lợi hại, càng không muốn đứng dậy xem Phiền Triết hôm qua vác mình về đây như thế nào. Nhìn quanh bốn phía, xem ra Phiền Triết cũng không lưu lại. Mình đang suy nghĩ gì chứ? Chẳng lẽ tức giận vì đã kì vọng cái tên Phiền đại boss nhiều tiền lại suất ở cái nhà trọ bé tí này chiều cổ mình sao?

Cái nhà trọ bé bé này là Tiêu Phàm tự thuê. Bình thường ngẫu nhiên sẽ về nhà với cha mẹ. Lúc uống say tuy rằng cũng muốn được mẫu thân đại nhân chiều cổ, nhưng lại sợ nàng lôi cái trò “xem mắt” ra giáo huấn. Vẫn là nên xuống giường tìm đồ ăn thôi.

“Thùng thùng đông...”

Sáng sớm thế này cũng không biết là ai, chẳng lẽ là lão mẹ. Nghĩ cũng có thể lắm, Tiêu Phàm một thân toàn mồ hôi lạnh...

Nhưng đứng ngoài cửa lại là Phiền đại boss vừa suất vừa nhiều tiền của chúng ta.

“Phiền Triết? Sao anh lại tới đây?”

Phiền đại boss thấy Tiêu Phàm trước tiên không cho mình vào mà lại hỏi thế liền nhướn mày, không hờn giận nói

“Tôi sợ có người chết ở đây, thuận tiện mua điểm tâm, quanh đây không có chỗ ăn nên lại đây. Với lại, đây là thái độ với ân nhân cứu mạng của cậu à?”

“Ha hã... Mời vào mời vào, tôi chỉ hơi ngạc nhiên mà”

Ê này, nói ân nhân cứu mạng, có hơi quá không thế..?

“Cậu đem bát đũa ra đây đi, tôi cũng thuận tiện mua điểm tâm cho cậu rồi”

“A? À”

Phiền Triết rốt cục cuối cùng cũng ra tay, vừa vào cửa liền tấn công, tuy rằng nhìn thấy hấn, mắt mờ lung còn buồn ngủ, thân hình mảnh khảnh chỉ mặc một kiện áo ngủ có vẻ cũ, cổ áo mở đến lợi hại, xương quai xanh lộ ra không bỏ sót..... tự nhiên có loại xúc động muốn thưởng..

Tên tiểu tử kia thật đúng là mắc tội câu dẫn cực nặng.

Phiền Triết mua cháo trứng gà () ở ngoài rồi.

Cháo vàng óng sừng ánh, bánh bao nóng hổi, trông ngon đến không tả nổi.

Tiêu Phàm quả thật cũng rất đói bụng, không hề khách khí cầm thìa ăn luôn.

Ăn xong Tiêu Phàm chủ động đi thu thập chiến trường.

Phiền Triết đến phòng khách quan sát cẩn thận. Hôm qua đem người này đặt lên giường, sợ mình không nhìn được sẽ một ngụm nuốt hấn nên vội vàng rời đi.

Hiện tại nhìn lại thì thấy phòng cũng không lớn, nhưng rất sạch sẽ. Đồ dùng đều khá đơn giản, tựa như con người của hấn, sạch sẽ.

“Phiền Triết, uống trà được chứ?”

“Àn, tốt. Cảm ơn.”

Thật ra bình thường Phiền Triết toàn uống cà phê. Sau này vào nhà Tiêu Phàm rồi, tự nhiên thấy uống cà phê với Tiêu Phàm thì gia đình cũng không hòa hợp lắm, còn uống trà lại rất thích hợp.

Trà nhập khẩu, lúc đầu có hơi đắng, lại chát chát, nhưng nuốt vào lúc sau đầu lưỡi liền quay về vị ngọt. Cũng giống như Tiêu Phàm này, cả người nhìn thế nào cũng thấy bình thản đến ngoài dự đoán. Dù là về ngoài, hay là tính cách, vẫn luôn như thế “nguội”.

Nhưng là, mình bị hấn hấp dẫn mất rồi. Có lẽ, giờ là lúc nên ngả bài.

“Tiêu Phàm, cậu không quên tôi là gay chứ. Thân cận với tôi thế không sợ tôi xuống tay à?”

“Phốc...”

Tiêu Phàm bình tĩnh, không hề bình tĩnh.....

“Ha ha ha ha, anh nói giỡn rồi i. Tôi? Anh đẹp trai thế nha, còn có tiền nữa. Coi trọng tôi? Là coi trọng tôi có tiền hay bộ dáng tốt đây. Phiền đại lão bản à, ngài đừng có giỡn nha.”

Phiền Triết cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Nhưng Tiêu Phàm lại không được bình tĩnh như thế.

Mình sẽ thành gay sao? Sẽ không đâu chứ. Tuy là không chán ghét gay, nhưng mình rõ ràng thích nữ nhân mà. Phiền Triết quả nhiên là đùa mình rồi.

... Nhưng là, vì cái gì lại có suy nghĩ ấy...

Sự thật chứng minh, Tiêu Phàm có lẽ lại rất để ý câu nói của người kia

.....

“Tiêu Phàm, đi bồi tôi uống rượu đi.”

“Ngạch, Phiền Triết à, hôm qua không phải mới uống sao? Anh không có bằng hữu khác à? Hôm nay tôi thật sự phải tặng ca nha”

“Ngày hôm qua toàn là cậu uống, tôi có uống đâu. Cậu đến sau vài giờ cũng được mà, tôi chờ cậu. Nay chẳng lẽ cậu ghét bỏ vì tôi là gay”

“Ngạch... đâu có mà. Không có, tuyệt đối tôi không có ý kì thị đồng tính mà. Được rồi, đi đâu uống?”

“Đi gay bar lần trước đi. Tôi tám giờ đón cậu, không thành vấn đề.”

“Ân, được rồi” (Tiêu Phàm tiểu bằng hữu à, cậu không ý thức được mình đang vào hang sói sao)

Ngắt điện thoại, Phiên Triết không nhìn được gương cao khóe miệng. Thở con thực mềm lòng nha. Không hổ là Tiêu Phàm nhà hần (khi nào là thành nhà người thế) thực thiện lương.

Mà thư kí của Phiên đại lão bản, lúc đêm cà phê lên lại thấy lão bản quý dị cười, nháy mắt tóc gáy đều nhảy dựng lên khiêu vũ.

Thần ơi, lão bản khi nào biết cười thế. Lần đầu tiên thấy vẫn thực quá quý dị, quá dọa người. Có lẽ phải xem xét việc viết đơn từ chức...

Thư kí đáng thương, cứ như vậy bị dọa chạy.

Buổi tối hai người tới quán bar. Tuy là quán bar, nhưng món chính vẫn là rất dã man, tuy cũng thực tình xảo.

“Ngạch, Phiên Triết, sao lại đến quán bar này thế.... ”

“Vì tôi là gay mà, sao? Cậu kỳ thị tôi à?” Nói xong liền bonus về mặt thê thảm.

“Không có, không có. Ý tôi là.. Quên đi. Không có gì. Anh không kết giao đối tượng nào à, điều kiện tốt thế mà”

Phiên Triết vừa nghe liền hiểu thỏ con mắc câu rồi, liền thay đổi sang bộ giáng thê thảm bị người vứt bỏ.

“Tôi... tôi không muốn nói mấy chuyện thương tâm kia. Tóm lại hiện giờ đang độc thân”

“À”

Hai người nói chuyện với nhau cũng không nhiều lắm, đơn là ăn vài thứ, đi ra quầy bar gọi hai chén rượu, câu có câu không nói chuyện.

Tổ hợp này ở quán bar vẫn là, khá bắt mắt.

Một thì thu hút bao ánh mắt, một lại bình thường. Tuyệt đối không phải tình lữ. Nhưng vì mục đích đến cũng là kết bạn, nên dù có ngưỡng mộ Phiên Triết thế nào cũng không ai dám tiến đến.

Chỉ là luôn luôn có vài tình huống ngoài ý muốn. “Xin chào, hai người là người yêu sao”

Một đứa nhỏ diện mạo thanh thuần, sạch sẽ không sợ chết đi tới.

Phiên Triết nhướng mày, tức giận đến nghiến răng. Bé gà con nào cư nhiên dám câu dẫn Tiêu Phàm nhà hần (Khi nào thì thành nhà người thế)

“Ngạch, hiểu lầm rồi. Bọn tôi chỉ là bằng hữu.”

“Thật tốt quá, xin chào, tôi gọi A Phong. Hôm nay là lần đầu tới liền nhìn đến anh. Thật sự là quá may mắn.”

“Ngạch, xin chào, tôi gọi Tiêu Phàm. Tôi nghĩ cậu hiểu lầm, tôi không phải gay.”

“A? Như vậy à. Chỉ là tôi rất thích anh đó.” Đứa nhỏ này xem ra thích kiểu ôn nhu đại thúc đây.

Phiên Triết ở một bên nghe xong, chỉ cảm thấy bình giấm chua Sơn Tây () trong lòng nghiêng một cái. Nguy cơ nha. Chỉ hận không thể trước mặt mọi người vỗ ngực tuyên bố chủ quyền, cái người ôn nhu này là của hần nha. Nhưng lại không thể đá thảo kinh xà, sẽ dọa lão thỏ chạy mất nha. (không phải thỏ con sao? Sao giờ lại thành lão thỏ?)

Tiêu Phàm là một khối ngọc thô nha, không nghĩ tới cũng có người có ánh mắt tốt giống mình. Đáng chết. Phải có biện pháp mới được.

“Tiêu Phàm, chúng ta về nhà thôi.” Phiên Triết cố ý đen tối nói.

“A? À. Cũng đã trễ thế rồi. Được rồi, đi thôi”

“Ồ, anh không phải nói anh không phải gay sao, hai người ở chung??”

“Bọn tôi không..... Phiên Triết đừng kéo tôi nữa. Phiên Triết..... ”

Phiên đại lão bản vừa ôm vừa túm lôi kéo Tiêu Phàm tới xe, thuận tiện ăn đậu hũ trên lưng hắn. (tiêu chuẩn thấp quá)

“Nếu không muốn tiểu quỷ kia tiếp tục dây dưa cậu thì trật tự”

Tiêu Phàm cảm nhận được áp suất không ngừng giảm quanh người kia, rất thức thời mà ngậm miệng. Chỉ là không hiểu sao tự nhiên hắn sinh khí. Chẳng lẽ vì đứa nhỏ đáng vẻ sạch sẽ kia cư nhiên lại hờ hững với Phiên đại lão bản, không đứng đến gần tên siêu bình thường như hắn sao?

Nghĩ đến việc Phiên Triết là đang ghen tị với mình, Tiêu Phàm không nhịn được cười thành tiếng.

“Cười cái gì, bị nam nhân câu dẫn vui lắm sao” Phiên Triết tâm càng trầm, cũng càng buồn bực.

“Không có không có, anh không phải đang ghen tị tôi có người tiếp cận đấy chứ”

“Cậu... Nói gì thế. Bọn họ chẳng qua chưa dám lên, không tin thì quay lại, khẳng định sẽ có một đồng người đến gần tôi.”

“Đừng đừng đừng, Phiên đại lão bản, tôi tin, tôi tin được chưa!”

Nghe lời nói có chút trẻ con của Phiên Triết, Tiêu Phàm lại không nhịn được nở nụ cười. Không nghĩ tới đại lão bản này còn có mặt như thế.

() bình giấm chua Sơn Tây: là thương hiệu giấm chua đó:))))))

() cháo trứng gà:

8. Chương 8: Hai Ba Thế Công Của Ác Ma

Hôm nay cuối tuần, Tiêu Phàm “may mắn” bị Tiêu lão mẹ kêu về nhà, ăn giáo huấn.

Chỉ là lúc vào nhà Tiêu Phàm cũng không có nghĩ đến, mình bị theo dõi...

” thùng thùng đồng, thùng thùng đồng...”

Tiêu Phàm thực cảm tạ cái người gõ cửa, đã giải cứu mình trong cái tình cảnh nước sôi lửa bỏng trong nhà.

“Ồ, Phiên Triết!!! Sao anh lại tới đây?”

“A tôi..... tôi đi ngang qua thấy cậu đi lên, liền đi theo.”

“A, anh đi theo tôi làm gì thế.....”

“Tiểu Phàm, là ai thế? Ai u cháu là bạn Tiểu Phàm sao? Vào nhà đi, vào nhà đi.”

Nói thật, Tiêu lão mẹ thật sự chưa từng gặp qua ai suất như Phiên Triết. Nhìn cũng như người có tiền, lại còn đẹp trai, đã thế còn biết Tiểu Phàm, lại trông cực giống người tốt, Tiêu lão mẹ cứ thế cười tươi rói.

“Cháu chào bác gái ạ. Cháu là Phiên Triết, gọi tiểu Triết là được rồi ạ. Lần đầu gặp mặt, cháu mua cho bác một ít mỹ phẩm”

Tiêu Phàm nhìn Phiên Triết ngay cả đồ vật lấy lòng đều chuẩn bị kỹ, tin hắn đi ngang qua thì đúng là đồ ngốc.

Phiên Triết thực ra đã triệt để điều tra Tiêu Phàm. Vốn hôm nay đang định đi một mình đại diện cho Tiêu Phàm đến bãi phỏng nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân. Ai mà biết sau này thế nào, cứ đặt nền móng trước đã. Duyên phận đúng là duyên phận mà, Tiêu Phàm cũng về nhà. Có vẻ giống như vợ chồng son kéo nhau về nhà mẹ đẻ nha hắc hắc hắc (ê nhanh về chính kịch đi, mộng tưởng hảo huyền lan man quá rồi)

Trên bàn cơm, Phiên Triết của ngày xưa ngày xưa cái hồi tư thái lạnh lùng âm trầm có còn đâu, bây giờ là thành đại ca đẹp trai dương quang đầy mặt rồi. Tao nhả lại không mất độ Bụi hài, làm cho Tiêu lão mẹ cứ thế cười mãi.

Tiêu Phàm ngồi một bên ngoại trừ yên lặng ăn cơm ra thì còn có chút buồn bực Tiểu Tiểu. Mẹ mình còn chưa lộ cái vẻ mặt ôn hòa thế này với mình bao giờ đâu đấy. (buồn bực Tiểu Tiểu vì là cầu nối gián tiếp khiến quen anh Triết)

Hai người ăn uống no đủ, Phiên Triết còn đang định ngồi bồi Tiêu lão mẹ nói chuyện phiếm thêm nữa, nhưng Tiêu Phàm đang một mực trừng hấn nên hai người đều lấy lý do có chuyện công việc, vội vàng cáo từ.

“Phiên Triết, rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì thế?”

“Em còn không nhìn ra à. Anh đang theo đuổi em”

Phiên Triết không một chút che giấu lại làm Tiêu Phàm lại có phần ngạc nhiên. Nhưng là... theo đuổi mình? Ha hả, lại nói giỡn rồi.

“Phiên Triết, đừng đùa. Cái này không vui đâu”

“Anh thật lòng. Tuy anh là gay, nhưng không phải kiểu người quan hệ lung tung. Hơn nữa, anh nghĩ anh đã tìm được nửa kia của đời mình rồi.”

“Nhưng tôi không phải là gay.”

“Anh biết, anh vẫn luôn sợ em chán ghét gay nên không để ý anh. Nhưng em với gay cũng đâu có thành kiến chứ. Anh cũng định chậm rãi để em thích ứng, nhưng nếu em đã phát hiện rồi, anh cũng sẽ không che giấu. Anh và em đều đã trưởng thành rồi, thống thống khoái khoái gì cũng đã đều trải qua. Tóm lại, anh thực sự nghĩ sẽ cùng với em ở một chỗ. Dù em có cự tuyệt, anh cũng sẽ không dễ dàng buông tay.”

Tiêu Phàm không biết mình có cái gì làm cho Phiên Triết cứ chấp nhất như thế. Có lẽ là cảm giác mới mẻ chẳng? Mình cũng chỉ là một người rất bình thường, có lẽ một thời gian nữa, hấn sẽ chủ động buông tay.

“Suy nghĩ gì thế? Em không nói gì sao? Hay là đang nghĩ, anh chẳng qua là ham đồ lạ? Anh một thời gian nữa sẽ buông tha em? Ha hả. Tiêu Phàm, em coi thường anh quá rồi. Anh mặc kệ em không phải gay, đời này, em chỉ có thể đứng bên cạnh anh. Anh không sợ, dù có phải giam lỏng em, anh cũng sẽ không để em chạy.”

.....

Tiêu Phàm nằm trên giường, hồi tưởng lại thông báo của Phiên Triết... ý cũng trên lời nói rồi.

Lời thông báo rõ ràng kia, cứ như tuyên bố mình hoàn toàn là của hấn. Bá đạo trên từng hạt gạo. Mà thứ kỳ lạ ở đây là Tiêu Phàm cũng không cảm thấy bị gay tuyên bố chủ quyền sở hữu là chuyện ghê tởm gì. Có lẽ là do đây là lần đầu có người nói với mình như vậy. Tự nhiên cảm thấy, người bình thường như mình, cũng có thể làm người khác cố chấp đến thế. Rất thỏa mãn, cũng vô cùng ấm áp.

Chỉ là vẫn đang nghĩ không ra, mình đến tốt cùng là đã làm gì để hấp dẫn bá đạo ca Phiên Triết kia thế. Có lẽ, đều là vì cảm giác tịch mịch, và đều muốn tìm người có thể bồi mình qua cả một đời. Có lẽ, bọn họ như thế mà vô tình cuốn hút nhau.

Sau này thì sao đây? Chạy trốn hấn? Nhưng mà... không biết vì sao, Tiêu Phàm lại vô cùng hưởng thụ cái cảm giác được người để ý này, có lẽ là vì thực sự rất ấm áp. Liệu có thể lưu lại lâu một chút, chờ tâm mình ấm đủ rồi thì mới rời đi?

Tuy biết thế thật sự rất ích kỉ... nhưng là.. Chỉ cần một chút thôi là tốt rồi.

Phiên Triết dạo này tần suất mất ngủ tăng vọt. Hôm nay trực tiếp tuyên bố với Tiêu Phàm như thế..... người kia cũng không trực tiếp cự tuyệt mình. Phản ứng thế là tốt rồi. Nhưng có vẻ như, hấn vẫn sợ, mình sau này sẽ giống nữ nhân ba năm trước kia?

Ai, cái thể loại đàn bà con gái như thế có xứng với Tiêu Phàm đâu chứ. Nhưng mà, làm sao để giải được cái băn khoăn này đây!?

Rạng sáng ba giờ.....

“Linh linh linh.....”

“Ôi ai đấy.....”

“Tiêu Phàm, anh ở dưới lầu, em xuống đi. Không xuống anh lập tức đi lên.”

Tiêu Phàm thật sự khóc không ra nước mắt. Vì nghĩ chuyện Phiên Triết mà mãi mới ngủ được, xong cuối cùng đại thần nửa đêm không ngủ được còn chạy đến nhà mình phá. Bắt đầu hối hận rồi đấy, thực sự hối hận vì tự nhiên thế nào quen biết con ác ma này nha.

Phiên Triết lẫn lộn xem qua vài bộ phim điện ảnh, mãi mới nghĩ ra phương pháp lãng mạn nhất bây giờ là: đi xem mặt trời mọc. Chính thế, hân tới đây để đón Tiêu Phàm đi xem mặt trời mọc đó.

“Phiên đại ca, Phiên thần tiên à, chúng ta đang đi đâu thế?”

“Khi nào tới em sẽ biết, giờ cứ ngủ một lát đi.” Nghe được thế Tiêu Phàm thật sự nhắm mắt ngủ luôn, xem ra rất mệt rồi. Hân trước giờ làm việc nghỉ ngơi gì đều có quy luật, bây giờ lại bị Phiên Triết đánh vỡ hết rồi.

“Tiêu Phàm, tỉnh tỉnh. Chúng ta tới rồi”

Tiêu Phàm mở hai mắt, lọt vào tầm mắt là cảnh tượng.....

Tại đây, bờ biển không một bóng người này đang chậm rãi ngênh đón ánh rạng đông. Có tỏa sáng, nhưng không hề chói mắt. Giữa không trung là sự kết hợp hài hòa của cả hai màu sắc mà thành. Màu đỏ, còn có màu lam. Cảnh đẹp đến mức làm người ta có suy nghĩ đây không phải hiện thực, đẹp đến mức không lời nào có thể truyền đạt.(ê phá không khí tí, cảnh đẹp đến không thể diễn đạt sao còn bắt người ta đi làm lại bài văn tả cảnh lớp 7 thế TTTT)

Tiêu Phàm cảm thấy trong lòng giờ đây chỉ có ảm áp đọng đây, ngập tràn làm ánh mắt có chút ảm ướt.

” Ô ơ, Tiêu Phàm đừng khóc nha. Anh mang em đến đây là để lãng mạn, không phải để em khóc đâu a a.”

“Ngu ngốc, tôi đây là buồn ngủ.”

“Ngạch, vậy là tốt rồi. Đi xem mặt trời mọc thôi, xem mặt trời mọc.”

9. Chương 9: Nhân Sinh Luôn Ngoài Ý Muốn

Từ lúc Phiên Triết nửa đêm “mời” Tiêu Phàm đi xem mặt trời mọc, mối quan hệ hai người đang càng có tiến triển tốt. Buổi tối mỗi ngày đều cùng đi ăn cơm, còn xem phim, thi thoảng sẽ đi quán bar. Về chuyện cảm tình thì cả hai đều ăn ý mà không đề cập tới.

Phiên Triết là quấy rối không biết mệt, còn Tiêu Phàm giờ cũng lười để ý, thậm chí phóng túng mình một chút, và lẳng lặng hưởng thụ cảm giác ảm áp mà người kia mang đến. Cho dù, đằng sau cái phóng túng kia, có khi lại là sự trái ngược.

Tiêu Phàm hiện tại đang là bắt đầu đi đến siêu thị chọn đồ ăn.

Chỉ vì bị Phiên Triết lôi kéo, cuối cùng mình lại làm cơm thật. Phiên Triết đã mè nheo giãy vò hân gần nửa tháng chỉ vì muốn ăn đồ ăn Tiêu Phàm nấu rồi.

Nghĩ đến việc Phiên Triết bình thường luôn lạnh lùng bây giờ lại quay ra làm nũng, khoe miệng Tiêu Phàm lại tự giác kéo lên.

Lúc đang tìm chìa khóa để mở cửa xe ở dưới bãi đỗ xe ngầm, có một thanh âm từ phía sau vang lên.

“Xin chào, cho hỏi có phải Tiêu Phàm tiên sinh không?”

“A, là tôi, anh là..... ”

Tiêu Phàm cũng không nghe được đối phương trả lời thế nào nữa, vì hân đã mất đi ý thức rồi.....

Tiêu Phàm mở hai mắt, phát hiện mình đang ở một căn phòng xa lạ, nằm trên một cái giường xa lạ.

Mình cũng không bị trói, nhưng toàn thân lại hoàn toàn không có khí lực, có lẽ đã bị cho uống thuốc.

Sờ xuống túi quần cũng không thấy di động. Xem ra, chỉ có thể chờ bọn cướp ra điều kiện. Nói là bắt cóc, nhưng cũng không giống lắm.

Huống hồ mình cũng đâu có đắc tội ai.

Đây là, trong phòng phát ra một thanh âm.

“Ha hả, tỉnh rồi? Sao, ngủ ngon không?”

Tiêu Phàm nhìn quanh bốn phía, phát hiện góc tường có một cái camera. Xem ra là có người giám thị hẳn.

“Hoàn hảo. Cám ơn.”

“Ha hả, thế là tốt rồi. Cậu rất bình tĩnh nha. Sao, không sợ ta làm gì cậu sao?”

“Sợ, nhưng nghĩ không ra tôi đắc tội các người lúc nào?”

“Rất đúng trọng điểm. Ta là cần bắt con cá lớn Phiên Triết cơ, nhưng cũng không nghĩ ánh mắt hắn lại kém thế, coi trọng tên bình thường như cậu. Bắt cậu đến không biết nước cờ này là đúng hay sai nữa, may mắn thì cậu trong lòng hắn còn có vị trí, nếu thất bại, ha hả, cũng đừng hòng sống ra khỏi chỗ này.”

“Người còn không nắm chắc, vậy sao bắt người?”

“Vì cậu là ngoại nhân mà Phiên Triết mấy năm nay thân cận nhất. Tốt nhất nên cầu nguyện hắn đem gì đến đổi người đi, còn nếu không, ha hả... cậu sẽ là dùng để mấy huynh đệ tôi chơi đùa đó nha.”

Phòng cứ thế lại im lặng. Tiêu Phàm thế nhưng lại bình tĩnh.

Có lẽ đến lúc nên chấm dứt loại quan hệ không bình thường này, loại tình cảm không bình thường này rồi. Nhưng không biết vì sao, tưởng tượng đến lúc kết thúc ấy, lòng Tiêu Phàm lại đau đến không thể diễn đạt.

Không biết người bắt cóc mình đòi Phiên Triết cái gì, càng không biết... trong lòng Phiên Triết, mình chiếm được bao nhiêu phần lượng. Vạn nhất..... vạn nhất, Phiên Triết không đến, mình cũng không quan trọng bằng vật kẻ kia ra giá. Mình nếu có thể rời khỏi đây, thì cũng còn dũng khí mà sống tiếp sao?

..... Bên kia.....

Phiên Triết ở nhà Tiêu Phàm đứng chờ ngồi chờ vẫn không đợi được người. Gọi điện lại tắt máy, cũng không dám về nhà cha mẹ hắn hỏi.

Lái xe ở đường cái tìm cả đêm, rốt cục sáng hôm sau nhận được điện thoại

Hóa ra là một người cùng nghề, một lần bị mình tranh mối làm ăn, mộng tưởng dùng cái trò dê tiện này bắt mình tuân theo sự điều khiển của hắn. Nếu là trước kia, Phiên Triết chắc chắn sẽ khinh thường mà hủy diệt hắn. Nhưng lần này, hắn lại sợ ý để đối phương nắm được tử huyệt của mình: Tiêu Phàm.

Phiên Triết không dám tưởng tượng nếu Tiêu Phàm như trong lời nói, sẽ bị làm sao ngoài ý muốn, vậy thì mình phải làm sao bây giờ. Mong muốn kiếp sau hắn vẫn có thể nhớ lại chuyện bây giờ sao? Không cần, tuyệt đối không cần. Nói vậy, chỉ sợ dũng khí sống sót hắn cũng không có.

Phiên Triết, người thật sự vào lưới rồi. (lưới tình)

“Ha ha ha, không ngờ mày thật sự đến đây. Phiên Triết, chỉ có mình mày thôi đúng không?”

“Người có thể đi kiểm tra, đồ vật đã đem đến rồi. Ta trước tiên phải thấy người.

Phiên Triết khi thấy Tiêu Phàm vẫn bình yên vô sự nằm trên giường, tự nhiên có loại xúc động muốn khóc.

Ông trời, cám ơn người, thật may mắn hắn vẫn an toàn. Cám ơn người.

Thời điểm Phiên Triết mang Tiêu Phàm đi, hắn vẫn đang ngủ. Có tỉnh qua một lần, cũng không dùng lại thuốc gì, nhưng lại tiếp tục ngủ mãi. Là muốn trốn tránh gì? Trốn tránh quá trình chờ đợi người cứu, khoảng thời gian đó quả thật rất tra tấn.

Tiêu Phàm mở to mắt là thấy trần nhà xa lạ, theo bản năng liền nhắm mắt. Nhưng lại thấy không đúng, lại mở mắt ra.

Nơi này, đây không phải căn phòng giam mình lúc đó.

Cả phòng đều trang trí theo gam màu lạnh. Đồ dùng rất ít, giường lại lớn thái quá. Nơi này chẳng lẽ là.....

“Tĩnh rồi sao. Hô, nếu em không tỉnh anh còn định gọi bác sĩ, sao lại ngủ lâu thế chứ?”

Tiêu Phàm nhìn Phiền Triết mặc tạp dề, Phiền Triết râu mọc lờm chồm lồi thoi..... sợ ngây người.

“Sao không nói lời nào? Bọn họ nói không có tác dụng phụ mà? Chẳng lẽ não hỏng?”

“Sao tôi lại ở đây? Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Em cuối cùng cũng mở miệng, nếu không chắc anh phải gọi 120 mất. Anh đưa hân thứ hân muốn, đưa em đổi về. Nhưng đây là chuyện của ngày hôm qua rồi, em tính xem em ngủ bao lâu rồi.”

“Vì sao, phải cứu tôi. Vì tôi,..... tuy tôi không biết người kia yêu cầu anh cái gì, nhưng phải bắt cóc mới lấy được, nhất định không đơn giản. Vì sao, tôi đáng giá sao?” Nói xong, Tiêu Phàm có chút tự ti cúi đầu.

Phiền Triết đi qua, nhẹ nâng mặt Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm, nhìn anh. Trong lòng anh, trên thế giới này em là quan trọng nhất, quan trọng hơn cả người nhà. Nói anh máu lạnh cũng đúng, nhưng em vẫn là người quan trọng nhất. Anh, anh không biết em từ khi nào đã tiến vào tâm anh, nhưng đã tiến vào rồi, liền bám chắc không rời. Được chứ.... anh nhất định sẽ với em rất tốt.... ngô”

Tiêu Phàm cũng không để cho Phiền Triết nói tiếp. Vì không muốn cho hân thấy mình đã đỏ hốc mắt rồi, nên chỉ có hôn mới có thể làm cho người này ngừng nói mấy lời làm người ta muốn khóc đi.

Phiền Triết đầu tiên là kinh ngạc, mắt trợn trừng. Tay cũng cứng đờ còn không dám lộn xộn. Đến tận lúc Tiêu Phàm dùng đầu lưỡi gọt mở khớp hàm của mình, Phiền Triết mới không lãng phí thời gian nữa, biến bị động thành chủ động.

Tiêu Phàm chưa bao giờ biết hôn môi cũng là một như thế, chỉ cảm thấy tất cả nhiệt lượng đều thông thẳng tới hạ thân.

Đẩy Phiền Triết ram Tiêu Phàm há mồm thở.

Phiền Triết lại dùng ánh mắt tràn ngập dục vọng nhìn Tiêu Phàm, nhìn đến mức Tiêu Phàm cảm giác ánh mắt cũng có thể muốn ăn tươi nuốt sống hân.

Tiêu Phàm mặt đỏ bừng, nhanh tay kéo chăn trùm kín lại.

“Tôi... tôi đói bụng. Tôi phải ăn cơm.”

“Ha ha ha, sao thế? Thỏ con then thùng rồi à. Yên tâm đi, bây giờ không ăn em. Anh đi nấu cháo cho em.”

Tiêu Phàm hiện tại cảm thấy cả tóc mình giờ cũng ngập hơi nước rồi. Sao trước kia lại không phát hiện Phiền Triết “cáo già” thế chứ.

Nhưng mà, bây giờ, mình thật sự rất ảm áp.

Là loại ảm áp từ nội tâm tỏa ra.

Thượng đế ơi, lần này, hạnh phúc nhất định sẽ không lại rời đi nữa đâu nhỉ?

10. Chương 10: Ra Mắt Mẹ Vợ

Tiêu Phàm không biết mình như thế cũng sẽ có một ngày điên cuồng như vậy.

Phiền Triết nói muốn nói rõ ràng với mọi người trong nhà. Nghĩ đến lúc bọn họ sẽ chúc phúc, mình cũng không hề do dự đồng ý.

Nhưng tình huống hiện tại lại là, hai người ở trước cửa nhà mẹ Tiêu, lại không dám gõ cửa.

Tiêu Phàm ăn mặc cũng được, còn Phiên Triết là mặc tây trang đeo giày da, khăn trang đến mức nói năng lộn xộn.

“Phàm Phàm, mẹ em, không đúng, mẹ chúng ta sao còn chưa mở cửa.”

Tiêu Phàm không nói gì, cảm thấy không biết phải làm sao.

“Thứ nhất, lát nữa không cần làm trò nói mình con mẹ nó là ghê tởm hay cái gì. Thứ hai, vị kia bây giờ anh vẫn chưa có thể gọi mẹ đâu. Thứ ba..... chúng ta căn bản còn chưa gõ cửa, làm sao nằng ra mở cửa được!!! Tôi đã bảo dùng chìa khóa mở cửa rồi anh còn nói gì mà phải cần lễ phép. Đây là nhà của ai cơ!! Phiên Triết, anh có thể đừng khăn trương được không!”

“Hơi, hơi khăn trương thôi mà. Thế..... em gõ cửa nhanh đi”

Gõ cửa rồi, cũng không chờ bao lâu, cửa liền mở.

Tiêu mẹ đang nấu cơm, nhìn đến con nhà mình đi cùng Phiên Triết đại soái ca đến, cảm thấy rất cao hứng.

“Ông nó ơi, con nó về rồi này, ra đây đi.”

Bố Tiêu hôm nay cũng rất “may mắn” ở nhà sẵn.

“Cháu chào bác trai ạ, cháu là Phiên Triết. Xin được chỉ giáo ạ.”

“Ha ha ha, cái niên khỉ này người có lễ phép ít lắm. Đến, không cần khách khí, ngồi thoải mái đi ngồi thoải mái đi”

Tiêu Phàm ở bên mang biểu tình “không thể chịu nổi” nhìn Phiên Triết. Tại sao tự nhiên biến thành võ sĩ Nhật Bản thế.....

Lúc ăn cơm rất vui vẻ, thu được không ít cảm tình. Bốn cái miệng người đang ngồi ở phòng khách trò chuyện chơi.

Đáng chú ý là Phiên Triết ngồi một chỗ, biểu tình ngưng trọng, rốt cục khiến cho hai lão đại nhà Tiêu chú ý.

” Ở Tiểu Triết, cháu không thoải mái chỗ nào sao?” Tiêu mẹ lo lắng hỏi.

Ai ngờ Phiên Triết đột nhiên hướng hai lão Tiêu gia quỳ xuống.

“Bác trai, bác gái. Không, có lẽ nên gọi ba, mẹ. Con..... con..... con thích Tiêu Phàm, mong hai người đồng ý cho bọn con ở cùng một chỗ.”

Hai vị lão nhân cũng chưa kịp nói gì thì Tiêu Phàm cũng quỳ xuống.

“Ba, mẹ, con thực xin lỗi hai người, con cũng không định nói gì khác, chỉ mong hai người có thể chúc phúc bọn con.”

Tiêu mẹ thở dài “Ai, hai đứa cứ đứng lên đã”

Hai người cực kì kinh ngạc trước phản ứng của hai lão, chẳng lẽ đây là “biến yên trước bão”??

Tiêu mẹ lại hướng về Phiên Triết nói, “Thật ra, con là anh trai Tiểu Tiểu đúng không. Chuyện này, Tiểu Tiểu mấy hôm trước có nói qua cho bác. Lúc đấy bác với ba Tiêu Phàm tức giận lắm. Nhưng mà, thằng bé này ba năm trước bị bạn gái đá xong cũng không yêu ai nữa. Mà hai bác cũng không muốn để nó cứ thế cô độc cả quãng đời còn lại. Con người khi còn sống, chung quy có bạn đời là tốt rồi, nó cũng hạnh phúc là tốt rồi. Hai bác cũng đã nghĩ thông, hai đứa còn trẻ, hai ông bà già này cũng chẳng quản được lâu.”

Hai người nghe vậy đều mở to hai mắt nhìn.

Phiên Triết lo lắng, sự tình nhanh như thế giải quyết rồi. Nhưng Tiểu Tiểu làm sao biết được chuyện tình cảm của mình với Tiêu Phàm, mình cũng không hề nói qua mà? Được rồi, tí nữa về miễn cưỡng cho nó ôm chút cũng được.

Mà Tiêu Phàm lại lo lắng.... Với tính cách Tiêu lão mẹ, sự tình đơn giản như thế lại không đúng lắm.

Cho dù đồng ý chắc cũng phải hành hung mình một chút chứ, xem ra có ả tình.

“Mẹ, thật sự chỉ có thể thôi à? Con thấy hình như mẹ có chuyện gì gạt bọn con không...”

“Mẹ... mẹ làm gì có. Thành toàn hai đứa còn thấy không vui?”

“Nga con là con không tin đâu ”

“Được rồi. Chỉ là, Tiêu Tiểu con bé, nó nói nó nhận mẹ mày làm mẹ. Nha đầu kia xinh đẹp lại nhu thuận còn hiếu thuận, còn nói nó thật sự rất khát vọng tình thương của mẹ. Làm sao mẹ cự tuyệt được chứ, mẹ mày còn cầu mãi không được ấy chứ.”

Quả nhiên. Tiêu Phàm chỉ biết mọi chuyện sẽ không chỉ đơn giản thế, nhưng theo hướng thuận lợi như vậy, thật đúng là xuất hồ lý liễu () a.

() xuất hồ lý liễu: bất ngờ, gây ngạc nhiên.

.....

Buổi tối, hai người ở nhà trọ của Tiêu Phàm ăn mừng một chút.

Phiền Triết chủ yếu cũng là đem rượu rót cho Tiêu Phàm mục đích chỉ có một, là đem thỏ con nuốt sạch vào bụng.

Mà kỳ quái là, tửu lượng Tiêu Phàm hôm nay cũng như thần kỳ mà cực kỳ tốt.

“Uy, thỏ con, sao hôm nay uống được tốt thế”

“Uống được thôi, cũng không rõ nữa. Khuya rồi đấy, anh không về à?”

Phiền Triết dùng động tác trả lời vấn đề.

Dùng đầu lưỡi gợi mở môi Tiêu Phàm, tay cũng không thành thật mà đưa ra sau, thành thật vói vào quần áo bên trong.

Mà Tiêu Phàm hiện tại thật sự giống như người say rượu, không hề giãy giụa mà chỉ ngẫu nhiên phát ra vài thanh âm khiêu gợi.

Phiền Triết rốt cuộc cũng không nhịn được ôm Tiêu Phàm vào phòng ngủ, chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc lớn.

Đem Tiêu Phàm đặt lên giường xong, Phiền Triết tựa như dã thú cầm dục đã lâu, tấn công liên tục về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng chỉ cảm nhận được hạ thân khô nóng, rất thành khẩn mà đòi hỏi.

Tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Phàm bị nam nhân “đối đãi”, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét. Nghiễm nhiên bày ra tư thái hưởng thụ, JJ của Phiền Triết cũng thế mà cứng thêm vài phần.

Phiền Triết thì thâm hơn nhiều, hẳn trước giờ với dục vọng đều lạnh nhạt. Nhưng từ khi nhận thức Tiêu Phàm, lại giống như mao đầu tiểu tử mới biết yêu. Trên người từng bộ phận đều kêu gào phải ăn sạch Tiêu Phàm. Trước kia Phiền Triết cũng chưa từng làm với nam nhân, vì việc này phải xem không ít GV, sợ làm đau Tiêu Phàm.

“Phàm Phàm, anh có thể làm đau em... Anh cũng không có kinh nghiệm... Anh...”

“Phiền Triết, không quan hệ mà, vì, em yêu anh”. Nghe lời ấy còn có thể nhịn được thì sẽ không phải nam nhân.

Phiền Triết nhất thời hóa thành lang sói. Không còn do dự nữa.

Trong phòng một mảnh cảnh xuân.....

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Một năm sau.....

“A Ngô Hồn dẫn. Nhẹ thôi Ngô, đừng..... ”

“Phàm Phàm, em thật sự rất mê người nha, anh nhìn không nổi nữa, chút nữa sẽ mát xa cho em. Anh đến đây.”

Sáng sớm tinh mơ, trong phòng hai người cứ nhiên làm không ít hành động.

Còn là ai nữa, đương nhiên là hai đại nhân vật (thực ra tác giả để là hai con heo lớn...) của chúng ta: Tiêu Phàm, Phiên Triết.

Triển miên qua đi, Tiêu Phàm vô lực ôm lấy Phiên Triết để hân tủy trừ, sau đấy thu dọn giường sạch sẽ, rồi lại ôm hân nằm xuống.

“Hồn dẫn, sáng sớm đã bắt đầu động dục, không nghĩ cho em gì cả.” Tiêu Phàm không hờn giận nói.

Nghe thế Phiên Triết bật người dậy, bày ra biểu tình ủy khuất, còn thiếu mỗi hiệu ứng ánh sáng cho thêm phần tội nghiệp.

“Vì Phàm Phàm rất mê người mà. Anh đương nhiên là có nghĩ đến em mà, em nhìn xem anh chỉ làm một lần thôi đó.”

Tiêu Phàm chỉ có thể vô lực trừng hân.

Hai người ở chung một năm, mà dục vọng của Phiên Triết lại chưa từng có chiều hướng giảm. (tích lũy lâu năm nó thành thể $\neg$)

Tiêu Phàm càng không hiểu người mình khô cần, sao lại có thể hấp dẫn đến mức hân muốn ngừng cũng không thể thể được.

Mà cái lúc Tiêu Phàm mơ mơ màng màng sắp đi vào mộng Chu Công () lại có cảm giác người kia đeo vào tay mình cái gì đó.

“Phàm Phàm, gả cho anh đi”

Tiêu Phàm nhất thời thanh tỉnh.

“Anh... Anh... Em... Em....”

Phiên Triết vừa thấy Tiêu Phàm do dự, mảy liền nhú lại “Em đấy vẫn không lấy chồng, mà không lấy chồng có nghĩa là..... anh khiến em hôm nay không xuống giường nổi.”

“Em kinh ngạc nói không ra lời thôi mà. Hơn nữa, có ai vừa nằm vừa cầu hôn như anh không. Còn nữa, anh nói là cầu hôn, nhưng đây rõ ràng là uy hiếp mà.” Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói, thật là. Không khí đang rất tốt bị tên ngu ngốc này phá hỏng cả rồi.

Phiên Triết vừa thấy cứng không ăn liền nháy mắt hóa trung khuyến công.

” Phàm Phàm, em không thể ăn xong liền vứt bỏ anh.”

Tiêu Phàm trợn trắng mắt tức chết. Thôi quên đi.....

“Được rồi, em đồng ý. Thật là.. ”

“Cám ơn lão bà. Cuối tuần vợ chồng mình đi Hà Lan cử hành hôn lễ”

“Không được gọi em lão bà!!!!”

.....

Kết cục có phải cứ như thế không? Hai người khoái hoạt mà bên nhau cả đời? Được rồi, như người mong muốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-trong-mot-doi>